

BLUDOVICKÝ INFORMÁTOR

Čtvrtletník bludovického sboru Slezské církve evangelické a. v. • duben - červen 2019 • Cena 20,- Kč

Kázání pronesené v Neděli diakonie

Položme si otázku, čemu nás učí biblické příběhy o poušti. Zajisté vypovídají o cestách našich životů, o tom, jak životní pouště zvládat. Někdo může celý svůj život vnímat jako cestu pouští: někdo určité období svého života, jiný část své současnosti. Všechno může být dobré – zdraví, rodina, práce, ale problémy se soustředí nebo s jedním členem nás trápí. Někdo prožívá jako poušť svou nemoc, další vztahy v zaměstnání. Těžko najdeme někoho, kdo celý svůj život prožil jako v ráji, bez poskvrny a vrásky. Nějakou obtížnou životní pouští jistě prošel každý z nás. Člověk chce někam dojít, ale sužuje ho sucho a žár, musí se vracet a svádět boje, není si jistý svými vůdci, ztrácí k nim důvěru. To není jen zkušenost Izraelců před 3 200 lety, to jsou i naše zkušenosti.

První dobrá informace je: jste-li na poušti a chcete dojít do země zaslíbené, doufáte-li v Hospodina, jste na cestě ke svobodě a vaše cesta není marná. Izraelci do zaslíbené země (byť po čtyřiceti letech) došli. Ti, kteří po cestě umřeli, měli podíl na údělu svého lidu. Šli pouští jako lid, nikoliv jako jednotlivci, a proto jako lid došli do cíle.

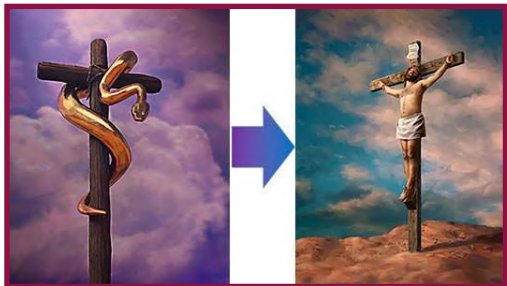
Co si dále musíme vzít k srdci? Izraelci cestou reptali a my se jejich reptání nemůžeme divit: horko, jednotvárná strava, dlouhé pochody, boje, nejistý cíl, ztráta důvěry k vůdčům. Představme si sebe v podobné situaci. K reptání nás přivedou daleko méně náročné situace. Pozor na to! Reptání je nejen neúčinné, ale dokonce i nebezpečné. *Lid propadl na té cestě malomyslnosti a mluvil proti Bohu a proti Mojžíšovi: „Proč jste nás vyvedli z Egypta? Abyste nás na poušti umořili? Vždyť tu není chléb ani voda! Tato nuzná strava se nám už protiví.“ I poslal Hospodin na lid ohnivé hady. Ti lid štípali, takže v Izraeli mnoho lidí pomřelo. Had už v příběhu o stvoření představuje pokušení, kterému není snadné odolat. Reptání umožňuje hadům, aby se k nám dostali, aby pokušení nabývalo na síle a bylo neodolatelné. Reptání je smrtonosné, reptání je slepá ulice, tady život končí. Ale už se stalo. Izraelci otevřeli ústa proti Bohu i Mojžíšovi. Hadi byli vypuštěni a jsou mezi námi. Pletou se nám pod nohama, štípou a přinášejí smrt. Dali jsme svým chováním prostor ohnivým hadům. Co teď? Stará vyprávění nám načrtávají i východiska ze šlamastik, do nichž jsme se vlastní vinou dostali. Prvním krokem je prosit a činit pokání. Lid přišel k Mojžíšovi a přiznával: „Zhřešili jsme, když jsme mluvili proti Hospodinu a proti tobě. Modli se k Hospodinu, aby nás těch hadů zbavil.“ Mojžíš se tedy za lid modlil. Reptání, stížnosti, kverulantsví – to všechno je pádný důvod k pokání, jenž nelze přejít mávnutím ruky. V ohrožení je celá pospolitost lidu. Pokání není jen možnost. Pokud chceme přežít, je pokání nutnost.*

Druhým krokem je držet se Božího Slova a pamatovat na Hospodina. Mějme na paměti i před očima znamení, která nám budou připomínat cestu víry. Hospodin Mojžíšovi řekl: „Udělej si hada Ohnivce

a připevni ho na žerd'. Když se na něj kterýkoli uštknutý podívá, zůstane naživu." Mojžíš tedy udělal bronzového hada a připevnil ho na žerd'. Jestliže někoho uštkl had a on pohlédl na hada bronzového, zůstal naživu.

Bronzový had se stal jakousi korouhví, která připomínala lidu, jaké jednání vede k životu a jaké ke smrti. Život zachraňuje to, co se vykoná na Boží slovo. Popustíme-li uzdu svým sklonům k reptání, života si nevážíme.

Janovo evangelium si příběh o zhotovení bronzového hada vypůjčuje, aby přiblížilo význam Kristovy oběti na kříži. Kristův kříž je pro křesťany korouhví, která ukazuje cestu k životu, ke spáse, k životu věčnému. Ježíš nám umožňuje nový, znovuzrozený život.

Jako Mojžíš vyvýšil hada na poušti, tak musí být vyvýšen Syn člověka, aby každý, kdo v něho věří, měl život věčný. (Jan 3,14)

- pastor Ondřej Prokop

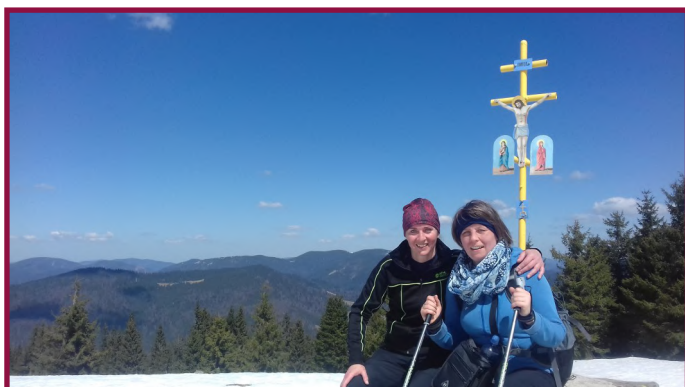
Wielkanoc na Ukrainie

W dzisiejszych czasach mamy możliwość podróżować po całym świecie. Niektórzy wybierają bardziej odległe inni znów bliższe destynacje. Ja ogólnie lubię podróżować do miejsc, by poznać piękną dziewczą przyrodę, a te miejsca wcale nie muszą być aż tak bardzo odległe. I właśnie dzięki naszej Pani pastowej Pavli miałam okazję spędzić Świąta wielkanocne w takim właśnie miejscu, w ukraińskich górach. Razem z Pavlą Volną i Renią Jasiok pojechałyśmy na Ukrainę – dokładniej do Zakarpaciej części, wioski Koloczawa, słynącej z opowieści o Mykoli Szuhaju. Ja tę część Ukrainy nazywałam krajem kontrastów. Z jednej strony bogato, złotem i srebrem zdobione kościoły a z drugiej strony żebracy proszący o grosz, z jednej strony nowe wielkie domy rodzinne aż kiczowicie przездobione a obok nich małe skromne i ubogie chatki. Albo przepiękna dziewczą przyroda i majestatyczne góry a w dolinach i rzekach wysypiska śmieci i wszędzie okropny bałagan. O ukraińskich kontrastach mogłabym naprawdę pisać długo, ale muszę powiedzieć, że ogólnie Ukrainę zapamiętam, jako bardzo piękne miejsce.

Pierwszego dnia zwiedziliśmy historyczną część miasta Użgorod, który jest historyczną stolicą Rusi Zakarpaciej. Widzieliśmy zamek, uniwersytet, ogród botaniczny a nawet jeszcze na ulicy Olbrachta pozostawione stare czeskie napisy na sklepach. Po południu jechaliśmy dalej aż do jednej z największych zakarpaciejskich wsi Kołoczawa i zakwaterowaliśmy się w pensjonacie, w którym przed stu laty była czeska stacja żandarmerji.

Następnego dnia, autokar podwiózł nas do Synewyrskiego Parku Narodowego. Pierwsza część tej całodniowej wycieczki zmierzała dzikim lasem do pięknego polodowcowego jeziora, w okresie wczesnowiosennym jeszcze pokrytego śniegiem. Tam rozdzieliliśmy się na dwie grupy. Jedna poszła łatwiejszą trasą, zaś druga grupa rozpoczęła wspinaczkę na jedno z najdzikszych pasm górskich gdzie przemierzaliśmy przepiękne tereny

Międzygórze (Miżgiria) i Wierchowiny po połoninach nazywanych duszą Karpat. Gęsta puszcza karpacka porastająca strome stoki gór ustępuje nagle miejsca rozległym halom.

Po wyczerpującym wejściu na szczyt międzygórze - Nizrowiec (1709 m n.p.m.) byliśmy nagrodzeni rewelacyjnym widokiem na niekończące się góry. W okolicach szczytu krajobraz zmienia się na prawdziwie wysokogórski – ze skalnymi ścianami oraz

głębokimi kotłami polodowcowymi kryjącymi niewielkie stawy. Toteż przejście po połoninach w silnym porywistym wietrze i od czasu do czasu w śniegu było nader trudne, ale również bardzo urokliwe. Po 7 godzinach wędrówki w trudnym terenie schodząc do doliny Kołoczawy byliśmy wyczerpani lecz szczęśliwi. Przechodząc przez niebieskim kwieciami zasypaną łąkę lub przez las pokryty białym dywanem śniegów wiosennych rozmawialiśmy o pięknie tego świata i doskonałości stworzenia.

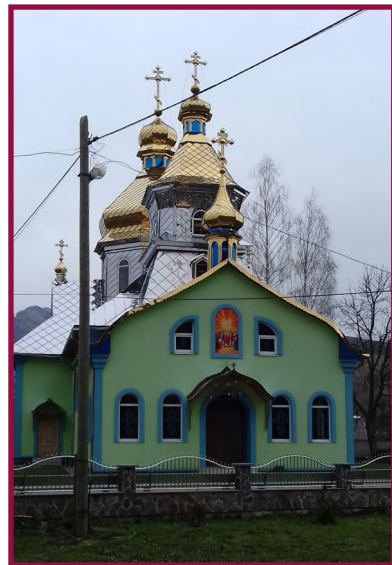
Dalszy program nie szczędził nam ciekawych miejsc i interesujących informacji, ale już nic z tego nie przyniosło nam tak głębokich i pełnych wrażeń emocji.

Następnego dnia odbyła się wycieczka do największegoa zarazem najpiękniejszego jeziora Ukrainskich Karpat - jeziora Synewyr, które jest zaliczane do 7 cudów Ukrainy. Jest ono położone w samym sercu Parku Narodowego Synewr nazywanym ukraińskimi „zielonymi płucami”. Jezioro z krystalicznie czystą wodą jest zasilane 3 strumieniami górskimi. Z jeziorem również wiąże się legenda o parze zakochanych dziewczynie Syn i pasterzu Wyr, którzy nie mogli żyć razem więc w wodach jeziora połączyła ich śmierć. W drodze powrotnej do Kołoczawy zwiedziliśmy schronisko dla niedźwiedzi. Najczęściej trafiają tu niedźwiedzie z cyrków, gdzie się źle nimi obchodzili. Dlatego, że niedźwiedzie są przyzwyczajone do ludzi, nie mogą bezpośrednio trafić do przyrody. Z tego powodu trafiają do schroniska by tam ponownie po paru latach obudzić swe dzikie instynkty i przyzwyczać się do życia w dzikiej przyrodzie.

Pod koniec naszej wycieczki zwiedziliśmy muzeum Ivana Olbrachta, który aż tak polubił to miejsce, że wracał tu przez kilka lat. Olbracht rozstawił Kołoczawę powieścią „Mikołaj Szuhaj, zbójnik”, który nie był zmyśloną postacią, lecz rozbójnikiem, który przerodził się u Olbrachta romantycznego zakarpackiego bohatera. Poszliśmy więc na stary cmentarz, by tam obejrzeć grób Mikołaja Szuhaja.

Ostatni dzień naszej wyprawy był ponownie turystyczny. Rano jeszcze zwiedziliśmy małe muzeum rosyjskiej i czeskiej szkoły i pojechaliśmy na wyprawę przez siodło Wołowiec do powiatowego miasta Miżgirijska. Ponownie zachwycaliśmy się przepięknymi widokami niekonczących się gór i dolin przeplatanych rzekami. Schodząc do Miżgirijska żegnaliśmy wiosenny krajobraz ukraińskich Karpat.

Dzięki tej czterodniowej wycieczce ponownie uświadomiłam sobie, jak silna, ale zarazem krucha jest przyroda wokół nas a człowiek jest tylko jej częścią.

- Halina Hekera

Cesta farních dětí za šedesát dní

Možná jste někdy četli dobrodružný román francouzského spisovatele Julesa Verna „Cesta kolem světa za osmdesát dní“, v němž jste se mohli dočíst o anglickém gentlemanovi Foggovi, který vyhrál svou sázku a podnikl cestu kolem světa za osmdesát dní. Použil k tomu všechny dostupné dopravní prostředky: vlaky, parníky, povozy, jachty, nákladní lodě, saně i slony. Tímto putováním získal mnoho zkušeností a našel ženu svého srdce. I my vás chceme v následujících řádcích pozvat na šedesátidenní cestu, kdy děti z našeho sboru podnikaly tradiční i netradiční aktivity. Při jedné z nich dokonce použily živý dopravní prostředek: koně.

1. Putování začalo 14. dubna v Květnou neděli, kdy šestice dětí (čtyři z řady konfirmandů) vystoupila s velikonoční hrou „Cesta do Emauz“. Premiéře předcházelo 9 hodin nácviku, při kterém si děti předávaly své herecké zkušenosti a vzájemně se více poznaly. Jejich vystoupení všechny sborovníky příjemně naladilo do Velkého velikonočního týdne.

2. Již za tři týdny od této akce se 5. května konala zkouška konfirmandů. Deset dětí české a polské národnosti se poprvé sólově představilo bludovickým sborovníkům, a to rovnou při zkoušení. Jen si vzpomeňte, milí sborovníci, na svou zkoušku, kdy jste se veřejně prezentovali. Ještě dnes si možná pamatujete tematické okruhy a pocity, jaké jste při zkoušení zažívali. Přiznejme si, že i v nás byla „malá dušička“, i když zrovna byla řeč o velkém reformátorovi Martinu Lutherovi, jako tomu bylo v mém případě. Pastor Vladislav Volný se v letošním roce inspiroval jmény našich konfirmandů, a tak jsme se mohli více dozvědět o biblických postavách s těmito jmény: Lukáš, Tadeáš, Jan+Jan, Ráchel, Anna, Amálie, Melánie, Justýna+Justýna. Všichni konfirmandé byli výborně připraveni, a proto byli za své znalosti odměněni vřelým potleskem. V závěru jsme si vyslechli jejich společnou píseň, ve které poukázali na významné hodnoty života: víru, lásku, úctu a naději.

3. V našem putování se nyní ohlédneme za 8. květnem - Dnem vítězství, kdy jsme se vydali s 15 dětmi a 5-členným doprovodem dospělých do jízdárny Muchovice na Ostravici. Přepravovali jsme se třemi dopravními prostředky: auty, vlakem a autobusem. Po překonání 4 km cesty pěšky z vlakového nádraží jsme došli k jízdárně, kde už na nás čekali huculští koně Princ, Vilda, Jasmín, Úplněk, Jurášek a Tony. Majitelka jízdárny Šárka Zielinská nás vřele přijala a s jejím týmem jsme se na huculských hřbetech vydali do okolní přírody. Nelze slovy popsat onen vzrušující zážitek z jízdy na huculských koních. To musíte sami zažít, a proto všem vřele doporučujeme navštívit jízdárnu v Muchovicích. Zpáteční 4 km cesta mnohé účastníky výletu dost vyčerpala, pochvala však patří nejmladším dětem – Adámkovi Staškovi a Klárce Treichelové, kteří si mohli s čistým svědomím zazpívat o tom, že v nohách už mají tisíc mil...

4. Další zastávkou na naší cestě je *slavnost Konfirmace*, která se konala 26. května. Deset konfirmandů veřejně potvrdilo závazek, jenž kdysi při jejich křtu slíbili rodiče, stali se právoplatnými členy sboru a slíbili věrnost církvi. Vícekurátorka sboru Jarmila Piechová konfirmandy v našem sboru srdečně přivítala a zástup dorostenců je vtipnými slovy pozval do svých řad. Konfirmandům a jejich rodičům přejeme, aby se bludovický farní sbor pro ně stal místem, kam se budou vždy rádi vracet.

5. Šedesátidenní cesta tradičními i netradičními aktivitami zaznamenala svůj vrchol v *Neděli rodiny 2. června 2019*, kdy jsme v našem sboru slavili Den dětí. V rodině, ale i ve sborové rodině jsou děti velkým požehnáním. V rámci nedělní bohoslužby jsme od našich dětí vyslechli několik hudebních vystoupení a můžeme právem potvrdit, že v našem sboru máme velmi pilné a nadané děti, které krásně hrají na nástroje, zpívají nebo recitují. Tuto skutečnost můžeme sledovat v průběhu celého roku, kdy vystupují v rámci bohoslužeb

se svým programem. Po skončení programu v kostele následovalo týmové soutěžení. Tématem byla podobenství, a tak se děti na stanovištích staly milosrdným Samaritánem a ošetřovaly zraněné, podobaly se dvěma stavitelům a stavěly kuriozní stavby, jako rozsevač sázely květiny a ryly pole, vžily se do role marnotratného syna a těžce pracovaly – krmily a napájely „koně“, házely míčem na cíl a hledaly na poli i v kostele poklad. Děti všechny úkoly zdárně splnily, poklad našly, a proto se rády občerstvily i se svými rodiči výborným gulášem a pečenými výrobky, které připravily ochotné maminky a paní kostelnice.

Cesta farních dětí za šedesát dní se chýlí ke svému konci. Nekončí však aktivity, které pro děti připravujeme v dalších dnech. Nenechte si ujít *dětský farní tábor*, který se letos se koná na chatě Hrádek, a to ve dnech 4. – 9. srpna 2019. Na tuto akci již tradičně navazuje *Rozloučení s prázdninami*, jež připadne na konec prázdnin. Školní rok 2018/2019 byl bohatý na nejrůznější akce pro děti v našem sboru. Děkujeme všem pracovnícím nedělní školy, které se aktivně podílely na její výuce (Renátě Enenkelové, Tereze Jačmeníkové, Slavomíře Klimszové, Ewě Richter a Pavlíně Volné). Rovněž děkujeme členkám dorostu, jež ochotně zastoupily naše vedoucí a jsou potencionálními nástupci našich sborových pracovníků s dětmi (Emílii Klimszové a Kateřině Kubiczkové). V neposlední řadě děkujeme rodičům a dalším rodinným příslušníkům, kteří děti přiváděli do našeho bludovického kostela a podporovali sborovou činnost.

*Chválu vzdejme Hospodinu, protože je dobrý,
jeho milosrdenství je věčné.*

Přejeme všem hojnost Boží přízně a požehnání v čase prázdnin a dovolené.

- Pavlína Volná

Rozhovor se Slavomírou Klimszovou

Paní Slavomíra Klimszová pochází ze Slovenska. Máme spolu hodně společného: se svou rodinou žije v nedalekých Žitavě, kde jsem prožila své dětství, ráda zpívá, a snad právě proto je členkou sboru Laudate, je povoláním učitelka, a přestože vyučuje anglický jazyk, na svůj mateřský slovenský jazyk nedá dopustit. Stala se manželkou evangelického faráře a navštěvuje setkání slezských pastorových, které jsme společně v posledních letech organizovaly.

1. Téměř dvacet let žijete na Slezsku, ale Vaše kořeny jsou spjaty se Slovenskem. Jak jste se ocitla v našem kraji a která místa na Slovensku máte nejraději?

S touto otázkou sa počas posledných 19 rokov stretávam veľmi často. Obvykle sa usmejem, pretože vysvetlenie, ako som sa tu ocitla, je pre mnohých prekvapivé. So svojim manželom som sa totiž zoznámila v USA. Moje korene sú však na Slovensku a stále si udržiavam kontakt s rodinou, známymi a rada sa tam vraciam i na naše každoročné dovolenky. Leto bez Tatier si len ťažko vieme predstaviť a som veľmi rada, že moja rodina získala k tomuto kúsku sveta tak vrúcny vzťah. Milujeme turistiku, zbieranie hríbov, pozorovanie zmien počasia, úžasné búrky, príjemný dážď, ktorý vystrieda hrejivé slnko. Každoročne trávim tieto chvíle v malej chatke ukrytej v lese v Jakubovanoch, ktoré sú na Liptove a odtiaľ podnikáme výlety do okolia. Dievčatá rady chodia i do Bratislavy, kde som prežila svoje detstvo a môžem im tak ukázať krásy tohto veľkomesta.

2. V současné době pracujete na Pedagogické fakultě Ostravské univerzity jako vedoucí katedry anglického jazyka s didaktikou. V nedávné době jste úspěšně zakončila své další studium a získala jste doktorský diplom. Jaká je náplň Vaší práce a jaké téma jste ve své práci zpracovávala?

Naša katedra v nedávnej dobe prešla veľkou zmenou a z Centra jazykovej prípravy sa transformovala na Katedru anglického jazyka s didaktikou. Náplňou našej práce je vzdelávanie budúcich učiteľov anglického

V mojej výskumnej činnosti sa venujem učiteľom na 1. stupni základných škôl, ktorí sa rozhodli vyučovať neязыkové predmety prostredníctvom angličtiny.

3. V našom sboru zpíváte v pěveckém tělese Laudate, vyučujete v nedělní škole a podílíte se na organizaci nejrůznějších aktivit pro děti. Jak se Vám daří při tak náročné práci skloubit všechny tyto činnosti?

To niekedy sama netuším. Občas si siahnem na dno síl, ale práca s deťmi v zbore je pre mňa potešením a spievanie v Laudate je aktivitou, ktorá mi dodáva energiu, a zároveň upokojenie v rušnom živote. To, že som súčasťou tímu nedeľnej školy, je naviazaním na moju činnosť v Bratislave, kde som kedysi ešte ako vysokoškoláčka pomáhala pri zakladaní zboru ECAV v mestskej časti Dúbravka a najviac som sa angažovala v práci s deťmi. Po príchode do Bludovic som sa po určitej dobe spolu s Pavlou Volnou, Jankou Kubiczkovou a Halinou Hekerovou zapojila do spolupráce v období, keď sme boli doma s malými deťmi, chodievali na stretnutia s maminkami. Rada na toto príjemné a kludné obdobie spomínam.

4. Jak trávíte volný čas, čemu se věnujete a na co se v nejbližší době těšíte?

V najbližšej dobe sa samozrejme teším na prázdniny. A z toho pramení i trávenie voľného času. Toho máme ako vysokoškolskí pedagógovia najviac v lete, čo je veľká výhoda pre nás i naše dievčatá. Vždy sa snažíme užiť si na prázdniny maximum a preto hneď na začiatku prázdnin vyrazíme do Tatier a potom do Chorvátska. Počas školského roka moc voľného času nemám. Ale pokiaľ si čas nájdem, veľmi rada háčkujem a pletiem. Mám rada ručne pradenú vlnu, prírodné materiály. Mojou záľubou vždy bolo i varenie a pečenie, obzvlášť rada pečiem chlieb. Teší ma, že dcérky toto nadšenie zdieľajú so mnou.

Děkuji za rozhovor.

- Pavlína Volná

Odwiedziny

W czerwcu b. r., kilka dni po półkulatych urodzinach pani Olgi Kotulowej, odwiedziła Jubilatkę delegacja naszego zboru: pastor z małżonką, kurator z małżonką, pani Dagmar Heroutova oraz pan Jan Michalik.

Goście złożyli życzenia, do których dołączyli również słowa podziękowania za długoletnią ofiarną służbę w naszym zborze. Wytworzyła się rodzinna atmosfera, wypełniona rozmowami, wspomnieniami, modlitwą.

Jubilatce życzymy wytrwałości, spokoju i pogody ducha. Wszystkiego, co najlepsze i najpiękniejsze. Zdrowia i wszelkiego szczęścia.

- Vladislav Volný, pastor

Presbyterstvo v novém kabátě

V neděli 3. března 2019 bylo v rámci Sborového shromáždění zvoleno na další období čtyř let nové presbyterstvo ve složení: Bystroň Lucyna, Gletová Silvie, Grudzinski Artur, Hlubinová Adéla, Lovich Roman, Olšáková Miroslava, Piechová Jarmila, Przeczková Anna, Rajdus Luboš, Rajdus Ondřej, Rotter Ivo, Siuda David, Volný Dominik, Volný Rudolf, Židek Břetislav.

Na svém prvním zasedání 17. března 2019 presbyteři ze svého kruhu zvolili kurátora Rudolfa Volného, vicekurátorku Jarmilu Piechovou, dále zapisovatele a delegáty na Synod.

Jubileusz prezbitera Artura Grudzińskiego

V neděli 16. června 2019 v rámci bohoslužby složili nově zvolení presbyteři slib. Celému presbyterstvu přejeme hodně sil, moudrosti a Božího vedení.

- Rudolf Volný

Vzpomínka na naše pastory

V letošním roce si připomínáme dvě výročí našich pastorů: *125 let od smrti pastora Bernarda Folwarczného a 120 let od narození pastora Rudolfa Goszyka*. Oba pastoři jsou pohřbeni v jednom hrobě na starém hřbitově v Bludovicích.

Bernard Folwarczny

Pastorem sboru byl v letech 1848 až do dne své smrti 28. 1. 1894. Pocházel z Bludovic, a než se stal pastorem, pracoval jako profesor Gymnázia v Těšíně. Roku 1848 nastoupil do bludovického, velice rozlehlého sboru, čítajícího okolo 6 000 věřících. Slavnostní instalace na pastora se konala 18. 6. 1848.

V tomto roce rovněž nadešlo „jaro lidu“, po zrušení roboty nastala celková náboženská svoboda. V roce 1849 vydal císař František I. Konstituční patent garantující náboženskou svobodu, na jehož základě mohli evangelíci vystavět věže a zavěsit zvony. 16. 7. 1850 byl i v Bludovicích položen základní kámen pod stavbu věže. V roce 1952 byla stavba dokončena a došlo k zavěšení zvonů, přivezených z Bílé. Slavnostní posvěcení věže, zvonů a hodin se uskutečnilo na sv. Bartoloměje 24. 8. 1852. V té době byla rovněž zvolena první farní rada (presbyterstvo).

Brzy po dokončení věže byla v letech 1853 – 1854 postavena nová fara (jedná se o současnou část fary, kde je sál a klubovna) a poté nová škola (dnes budova naproti kostela, kde bydlí pastor), ta byla posvěcena 24. 8. 1856. Všechny tyto investice (věž, fara, škola) stály sbor více než 20 000 rýnských.

Činnost pastora Bernarda Folwarczného byla pro sbor velkým požehnáním. Zval věřící k naslouchání Božího slova, na jehož základě tvořil pohřební obřady (kázání, písně, modlitby). Křty se konaly většinou v neděli, nikoliv v průběhu týdne ve večerních hodinách po západu slunce, jak tomu bylo dříve zvykem. Rovněž vzrostl počet účastníků při vysluhování Večeře Páně (ročně kolem 10 000). V té době byl vybudován hřbitov v Živicích a kaple v Šenově. Rovněž vznikala různá evangelická sdružení, organizovala se mládež, každý se toužil aktivně zapojit do života svého sboru. Evangelíci si začali uvědomovat svou identitu.

Smrt pastora Bernarda Folwarczného (28. 1. 1894) naplnila srdce všech sborovníků hlubokým žalem. Jeho pohřeb se stal manifestací vděčnosti evangelického lidu.

Rudolf Goszyk (1899 - 1978)

Pastor Rudolf Goszyk pracoval v Bludovickém sboru v letech 1928 – 1940 a 1945 – 1960. V únoru roku 1928 nastoupil do Bludovic jako kandidát teologie a katecheta. Ordinován na kněze a zároveň instalován na vikáře byl v neděli 14. 5. 1931 seniorem Michejdou, konseniorem Teperem a pastorem Trombikem. 21. 6. 1936 byl zvolen jako druhý pastor sboru a 6. 1. 1937 slavnostně instalován seniorem Michejdou. Prvním pastorem byl v té době Karel Teper.

Když v roce 1939 vypukla druhá světová válka, museli evangeličtí pastoři opustit své úřady a vystěhovat se z far, mnozí byli zatčeni nebo posláni do koncentračních táborů. Bludovičtí pastoři zůstali v úřadu až do 31. 10. 1940, kdy i oni museli opustit svou práci a vystěhovat se. Pastor Teper pracoval během války v uhelné společnosti v Těšíně a pastor Goszyk v krejčovské firmě Guňka v Bludovicích. V Bludovicích působil v té době německý farář Guttenberger.

Pastor Goszyk se do bludovického sboru vrátil hned po skončení války, a to v květnu 1945. Spolu s ním v poválečném období pracovali v Bludovicích pastoři Budinský a Unický, v roce 1948 se na pozici prvního pastora vrací pastor Teper a pastor Unický odchází do Komorní Lhotky. 1. 11. 1955 odchází pastor Teper do důchodu a prvním pastorem se stává Rudolf Goszyk, v tomto úřadu zůstává do svého důchodu v roce 1960.

Důležité události z doby, kdy v Bludovicích pracoval pastor Rudolf Goszyk:

1. 28. 8. 1932 se konala velká slavnost u příležitosti 150 let existence sboru. Sešlo se tolik lidí, že se nevešli do kostela, proto probíhaly současně dvoje bohoslužby, jedny v kostele, kde kázal pastor Mamica, a druhé na kostelním nádvoří s kázáním pastora Kubaczky.
2. V roce 1935 musel být zakoupen nový velký zvon, protože původní vlivem silných mrazů praskl.
3. V roce 1937 byl postaven kostelík v Suché a o rok později kostelík ve Stonavě.
4. V roce 1939 byly ve firmě Rieger Krnov zakoupeny varhany, které nám slouží dodnes.
5. Úspěšně se vyvíjela činnost Svazu evangelické mládeže a Sdružení evangelických sester.
6. V letech 1949 – 1950 se od našeho sboru oddělily obce Suchá, Stonava a Těrlicko, kde vznikly samostatné sbory. Tím se počet bludovických sborovníků snížil o 6 500, ve sboru zůstalo 3 500 věřících.
7. V roce 1949 byla započata výstavba města Havířova, čímž se navždy změnila obec Bludovice i bludovický sbor.

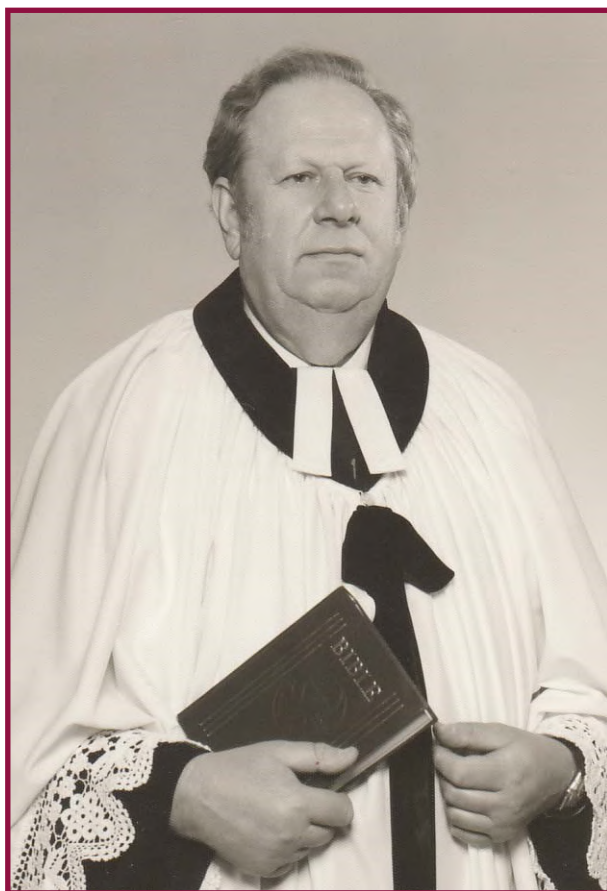
- Rudolf Volný

Zbór Błędowski żegnał Pastora Kazimierza Suchanka

Dnia 18. 6. zmarł śp Ks. Kazimierz Suchanek, przeżywszy 91 lat. Pastor K. Suchanek pracował w zborze Błędowskim w latach 1977-1979 i 1999-2009. Z wielką mądrością i cierpliwością służył jako duszpasterz, dyrygent chóru, współpracownik Informatoru Błędowskiego.

Pastor Suchanek szybko zaskarbił sobie miłość i szacunek naszych zborowników swoją otwartością, dobrocią i wrażliwością na potrzeby bliźnich. Jego kazania były zawsze doskonale przygotowane, bardzo dużo zrobił szczególnie dla chórzystów oraz uczestników godzin biblijnych.

Pogrzeb drogiego Zgasłego odbył się w środę 26. czerwca z kościoła Błędowskiego. Kazanie wygłosił bp. senior Ks. V. Volny, zabrzmiały pieśni w wykonaniu połączonych chorów z Błędowic, Cierlicka i Suche. Delegacja prezbiaterstwa miejscowego zboru złożyła kwiaty u trumny Zmarłego jako wyraz serdeczniej i głębokiej wdzięczności za wszystko, co działo się w naszym zborze z Jego pomocą.

Prowadzisz mnie według rady swojej, A potem przyjmiesz mnie do chwały. (Psalm 73,24)

- Vladislav Volný, pastor

Svatodušní svátky s Šansonikou

Svatodušní svátky, třetí nejvýznamnější svátky v roce, se letos konaly 9. června 2019. V těchto slavnostních dnech si všichni křesťané připomínají narozeniny církve. Slavilo se ve všech sborech, v Bludovicích dokonce na dvou bohoslužbách, první se konaly v Bludovicích, druhé na Šumbarku s kázáním pastora Ondřeje Prokopa a vystoupením pěveckého sboru Laudate.

Odpolední zahradní slavnost zpestřila svým koncertem kapela Šansonika, která vznikla stejně jako bludovické Laudate, a to před 20 lety. Co o sobě tato folková kapela napsala?

„Hrajeme a zpíváme rádi. Rádi se zatouláme i do jiných žánrů (šanson, jazz, blues, rock, world music). Tematicky se věnujeme písním veselým, vážným i dramatickým. Hrajeme vlastní tvorbu. Všichni máme velmi podobné cítění, jak bychom chtěli, aby naše muzika zněla. Zatím nás to moc baví a zdá se, že to nabralo správný směr a dobrý vítr do plachet.

V sobotu 8. června 2019 jsme dobyli nejvyšší metu – 1. místo v soutěžní přehlídce kapel v žánru folk-country-trampek muzika pod širým nebem. Naše zpěvačka Lucie byla vyhlášena nejlepší vokalistkou finále.“ Píseň „Setkání pod obrazem“ patří k jejich nejznámějším písním. Pokud jste ji ještě neslyšeli, vřele doporučujeme. Po krásném uměleckém zážitku nás čekal zážitek pro naše tělo – skvělá vaječina a koláče. Děkujeme presbyterům, výborně sešranému vaječinovému týmu a paní kostelnici Mirce za přípravu svatodušního pokrmu. Všem sborovníkům a dalším hostům děkujeme, že přijali pozvání a oslavili s námi narozeniny církve.

- Pavlína Volná

BLUDOVICKÉ OZVĚNY

Křty

Adam Kyjonka,
Roman Kyjonka a Magda Bártková

Matěj Přivara,
Lumír Přivara a Kateřina Kaifoszová

Matyáš Kozel,
Daniel a Simona, roz. Turská

Daniel Enenkel,
Martin Enenkel a Gabriela Jablecká

Teresa Labudek,
Tomáš a Halina, roz. Froncová

Oliver Taussig,
Martin a Romana, roz. Farná

Natalia Godulová,
Vojtěch Godula a Justyna Anna Matula

Julie Březinová,
Tomáš a Jana, roz. Kokotková

Veronika Bešše,
Andrej a Lenka, roz. Kubiczková

Tereza Ožanová,
Karel Ožana a Barbora Horáková

Jubilanté

85 let
Gwóźdźová Zofia, Životice
Niemczyková Arnošta, Bludovice

80 let
Foldyna Jaroslav, Bludovice

75 let
Bilan Osvald, Horní Bludovice
Kotulová Olga, Datyně

70 let

Ožana Radoslav, Bludovice
Prymusová Vanda, Životice
Balonová Jana, Datyně

65 let

Labudková Urszula, Bludovice

60 let

Pawlas František, Datyně
Havlásková Věra, Mezidolí
Staš Rudolf, Datyně
Danuše Lamaczová, Bludovice
Ręćmanik Władysław, Těrlicko

55 let

Hrabcová Jana, Havířov Město
Walachová Jana, Bludovice
Kofořzová Anna, Šenov
Daněš Roman, Datyně
Hrubá Lenka, Mezidolí

50 let

Wierzgoniová Marta, Smilovice
Grudziński Artur, Bludovice

Svatby

Cenigovi Martin a Klára, roz. Majerová
Mlynarcsikovi Štefan a Adéla, roz. Blažejová
Tarabovi Martin a Karolína, roz. Chmielová

Pohřby

Vanda Gwóźdźová, roz. Paszová,
94 let, Havířov

Eryk Folwarczny,
88 let, Bludovice

Kazimierz Suchanek,
91 let, Bludovice

BLUDOVICKÝ INFORMÁTOR - ČTVRTLETNÍK BLUDOVICKÉHO SBORU SLEZSKÉ CÍRKVE EVANGELICKÉ A. V.

ADRESA REDAKCE: Selská 12, 736 01 Havířov

REDAKCE: Mgr. Pavlína Volná

SAZBA: Milan Maček